

nævntes til Kontorchef, skete der ingensomhelst anden Forandring i hans embedsmæssige Stilling i Ministeriet, end at han fik kongelig Udnævnelse som Kontorchef for det Kontor, han hidtil havde ledet som Expeditionssekretær under Titel af Sekretariatschef. Under dette Kontor, nu benævnt 1. Kontor, henførtes der yderligere de hidtil under Handelskontoret henhørende Sager. Under 1. Kontor henhørte nu som før Sagerne angaaende Ministeriets Kasse- og Regnskabsvæsen. Den selvstændige Stilling, Arendrup fik tildelt, omfattede udelukkende visse ham positivt tildelte Sager, i det væsentlige bestaaende af de under det tidligere Handelskontor henhørende Sager, han havde haft med at gøre som Fuldmægtig. Da denne Gruppe Sager imidlertid var for lidet omfattende til at rimeliggøre Ordningen, ønskede Komparenten at udvide den med visse under det tidligere Sekretariat henhørende Sager, eksempelvis Patent- og Varemærkesager. Mod denne Formindskelse af Kontorchef Herschends Ressort reagerede denne stærkt overfor Komparenten, men endte dog med at give sin Tilslutning. Det er Komparentens Overbevisning, at dersom han yderligere havde insisteret paa, at Kontorchef Herschend tillige skulde have afgivet til Arendrups selvstændige Behandling Kasse- og Regnskabssagerne eller en Del af disse, vilde Kontorchef Herschends Protest have været endnu stærkere. Noget saadant var da ejheller ved den paagældende Lejlighed saa lidt som nogensinde senere paa Tale. Som Sagen saaledes faktisk forelaa, kan Komparenten paa ingen Maade erkende, at han overfor Kontorchef Herschend burde have tilkendegivet, at Kasse- og Regnskabssagerne ikke overgik til Arendrups selvstændige Behandling, men forblev placeret under 1. Kontor som hidtil. Komparenten maa ydermere hævde, at dersom Sagsfordelingen, som den saaledes forelaa, kunde give Anledning til Tvivl med Hensyn til det heromhandlede Spørgsmaal, maatte saadan Tvivl naturligt have meldt sig hos Kontorchef Herschend, i hvert Fald paa det Tidspunkt, da han første Gang herefter behandlede en Sag vedrørende Kontorholdskontoen og altsaa nu skulde mene sig berettiget til at foretage Behandlingen paa en mindre indgaaende Maade, end han hidtil havde gjort. Den opstaaede Tvivl maatte han da have ladet komme til Komparentens Kundskab. Omvendt kunde Sagens Behandling paa ingen Maade bibringe Komparenten Tvivl om Ressortforholdenes Uforandretthed.

Komparenten maa i et og alt bestride den Fremstilling af Ressortforholdet vedrørende Kasse- og Regnskabssagerne, som er bleven givet af Herschend, Tetens m. fl. Han henviser i saa Henseende til, at de Paagældende i ingen af deres Forklaringer har støttet disse paa noget positivt, medens det forekommer Komparenten, at de positive Data, der er fremkommet under Sagen, alle taler i Favør af hans Opfattelse.

Punkt 36.

5) *Rigsadvokaten* udtalte sluttelig overfor Komparenten Busck-Nielsen, at han ikke kan tillægge det nogen Betydning, naar det ogsaa fra Komparentens Side anføres, at han troede, at Arendrups Regnskaber paa en eller anden Maade blev underkastet Revision.

Rigsadvokaten maa holde for, at en Departementschef som den ansvarlige Leder indenfor et Ministerium ikke paa et saa væsentligt Punkt kan lade sig nøje med, hvad der menes eller tros, men maa være forpligtet til at skaffe sig fuld Klarhed over, hvorledes Forholdene ligger i Henseende